

EL COR DEL POBLE

**SETMANARI
D'ESQUERRA CATALANA**

5 cts.

Dels treballs publicats, en seran únicament responsables els seus autors. No's retornen els originals.

SURT ELS DIJOUS

Redacció y Administració
Carrer de Sant Pau, 75, pral.

Com ha de venir la República

Honradesa i entusiasme

La llissada rebuda pels «paiventes» aquets darrers dies fa més d'actualitat la alta lliçó de patriotisme oferta pels republicans portuguesos als bons demòcrates de tots els països que penen sota un règim de corrupció i de tirania, més o menys disfregada amb postijos d'apariencia liberal.

Nosaltres, republicans catalans, com els republicans de les demés terres hispàniques, l'hem de tenir present com ningú aquesta lliçó. Perque'ls procediments seguits pels republicans portuguesos pera enderrocar la corrupta monarquia que'ls deshonrava, ens donen la norma de la tàctica que hem de seguir si volem que sigui un fet l'instauració del règim republicà entre nosaltres.

Quins foren els propulsors del triomf obtingut pels republicans portuguesos? Dues grans virtuts, les més necessaries en els homes que aspiren a regir la cosa pública: una absoluta honorabilitat, que allunyava d'ells tota sospita, i un entusiasme pels futurs destins de la República Portuguesa, que'ls feia afrontar coratjosament tota mena de perills i de persecucions.

L'honorabilitat dels homes que dirigien el partit republicà portuguès fou una de les causes eficients del seu triomf, perque donà a totes les classes de la societat portuguesa, cansades de la corrupció monàrquica, una gran confiança en la bondat del règim que, aquests homes defensaven. Aixís la revolució portuguesa pogué fer-se amb la menor suma possible de violència, perque, llevat d'aquells que treien profit personal de les podridures monàrquiques, tot el poble portuguès s'adherí a la República aixís que estigué proclamada.

Això indica als bons republicans, no solament als federals nacionalistes, sinó a tota llei de republicans que estimin i vulguin de bon cor la República, quina ha de esser la nostra primera preocupació. Hem d'exigir que la gestió dels nostres homes en els càrrecs d'elecció popular sigui pura, immaculada, inatacable. Si algú d'ells falla, si algú prevarica, llensem-lo sense vacilació del nostre costat públicament, iradament, que amb això farem un gran servei a la causa de la República, perque la República ha de triomfar principalment perque ofereixi a totes les classes de la societat una major garantia d'honra-

**Diumenge, 14 de Juliol, á les 11 del matí,
el Diputat a Corts per Barcelona**

Don Pere Corominas

**donarà una conferencia en la «Sala Imperi»
dèsenrotllant el següent tema:**

**Las mancomunitats en el Congrés espanyol.—Posició dels
partits polítics davant de la qüestió catalana.—La Mancomu-
nitat y la llibertat de Catalunya.**

desa en tots els rams de l'administració de la cosa pública.

Per xò l'espectacle vergonyós de corrupció i concupiscencia donat per la majoria radical del passat Ajuntament barceloní, es cosa que fa més mal a la causa de la República que totes les maniobres defensives dels monàrquics pera apuntalar l'actual dinastia.

Els republicans prevaricadors, els republicans que trafiquen amb la cosa pública són els nostres pitjors enemics, perque porten el descrèdit del règim, sota la capa del qual procuren no més satisfèr llurs baixes concupiscencies. Si per un mal entès esperit de partit no s'es inflexible amb els homes tarats, convictes de mala administració, ja podem despedir-nos de veure mai instaurada la República. Els pobles s'exposen a les incerteses d'una mudança de règim per l'esperança de millorar, no amb la certesa d'haver de persistir les mateixes immoralitats que componen l'administració pública.

Això d'una banda. De l'altra, es necessari que posem en la nostra actuació un entusiasme que'ns fassi afrontar tots els perills als quals s'exposen aquells que volen capgirar un règim polític. El règim d'un poble no's muda amb converses de casino, per més que s'exornin de crits i de cops de puny a la taula. Cal posar-hi una mica més el coll. Si no estessim decidits a afrontar totes les persecucions que han de venir forçosament contra nosaltres, en quant la monarquia's vegi en

perill, ja podríem deixar de banda l'anomenar-nos republicans, que la sola virtut d'un nom no la faria pas venir mai la República.

Els republicans portuguesos ens han donat l'exemple de com s'es digne de dir-se republicà, de com se mereix per preml d'una lluita hàrdida i coratjosa la República. Ells treballaren per la realització de llur ideal, afrontant l'exil, la presó, totes les infinites i variades persecucions d'un règim que's defensava rabiosament sentint-se al caire de la ruína. I de tots aquests dolors, de totes aquestes lluites dels republicans portuguesos n'eixí la República, perque s'havien fet dignes, per la llur fe, de posseir-la. Fem-nos-en dignes nosaltres també, seguint llur exemple de sacrifici, de tenacitat, de coratjós heroisme, i la República vindrà igualment a coronar els nostres esforços.

J. PONS I PAGÈS

14 JULIOL 1789

Notes marginals

Commemorem i recordem aquesta data. El 14 de Juliol de 1789 es una fetxa memorable, perque senyala un principi absolut de soberania popular que'ns recorda el fet històric de l'assalt i la crema de la Bastilla.

A París havia esclatat una revolta i tota

la França frisava pera llençarse a la revolució. Els dragons, amb els seus atropells i els seus abusos, excitaven i enardíen al poble, que's veia ultratjat en lo més íntim i essencial de la seva ànima.

Les passions se desbordaren i esclatà la gran revolució, aont els francesos, després d'apoderar-se de la Bastilla, proclamaren els drets de l'home.

Aquella gesta significà, además de la declaració dels drets de l'home, la proclamació de la soberania del poble, l'abolició de tota mena de privilegis i l'afirmació de la Llibertat i la Igualtat.

La revolució havia lliurat a l'home. Comensava a triomfar l'individualisme, que representa l'emancipació i el dret a lluitar amb les mateixes armes i amb idèntics elements.

El cristianisme afirmava la llibertat i la igualtat dels homes en el reialme del cel, però no com habitants de la terra; aixís s'explica l'existència de l'esclavitud i del privilegi.

Tenia raó en Tocqueville al afirmar que la revolució s'havia mostrat anticristiana en l'apariencia i no en la realitat. La revolució precisament venia a restablir i a convertir en carn les doctrines predicades per Jesús respecte a l'igualtat i la fraternitat.

Avui tothom ha pogut veure l'alcans i les conseqüencies beneficioses de la revolució francesa. Les seves formes estan a la consciencia social dels pobles, que necessàriament s'han d'anar transformant si no volen anar contra'l destí de la humanitat i del progrés.

Per això la revolució francesa, apesar dels seus horrors, va esser una revolució gloriosa, per haver despertat la dignitat del home i haver transformat la vida dels pobles amb les seves formes lliberadores.

No hi ha dubte que a la revolució francesa la van precedir altres revolucions que acabaren amb els crims espantosos d'aquells temps, en que la barbarie s'havia apoderat dels reis de l'antiguetat.

Además ningú pot negar que les monarquies varen ser un estat revolucionari amb relació a les tribus i al feudalisme.

Les revolucions han sigut i seran necessaries per l'evolució natural del temps, sobre tot si pensem amb que'ls pobles encara s'han de lliurar de molts despotismes i de moltes tiranies.

Els contraris a tot moviment revolucionari solen esser partidaris de les guerres, que, además d'esser una violència, són una injusticia.

L'esperit modern es contrari dels exercicis i de les guerres. No per sentiments odiosos ni per debilitats i covardies, sinó per